

Alex Smith

ZTRACENÝ SYN

✓
Šéftinspektor Robert Kett

THRILLER

ZTRACENÝ SYN

Copyright © 2021 by Alex Smith

Všechna práva vyhrazena.

*Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu nakladatele.*

Translation © Alžběta Komrsková, 2025

Cover © Zhivko P. Petrov, 2025

© DOBROVSKÝ s.r.o., 2025

ISBN 978-80-277-4289-9

Alex Smith

ZTRACENÝ SYN

přeložila Alžběta Komrsková

VENDETA

Pro Jamieho

Prolog

PÁTEK

CAITLYN BROWNOVÁ SI VŽDYCKY MYSLELA, že mateřství bude tou nejpřirozenější věcí na světě.

Ale nic v jejím životě – doslova *nic* – nebylo těžší.

Nejhorší byl ten hluk. Ten zatracený, nekonečný hluk. Bylo to jako žít s hlavou v turbíně. Ne, s hlavou v *mixéru*, protože to v ní vyvolávalo pocit, že má v lebce nože, které protínají měkkou mozkovou hmotu a proměňují její mozek v želé.

Už téměř svítalo a Adam křičel ze své postýlky na druhé straně místnosti, tak jako celou noc, tak jako od chvíle, kdy si ho před dvěma týdny přivezla z porodnice. Byl to nejhorší zvuk, jaký kdy slyšela, protože neustával, ani když ho zvedla a chovala ho, ani když ho zabalila do zavinovačky a uložila do kolébky, ani když mu nabídla mléko, laskavá slova nebo polibky. Jenom křičel, dostatečně hlasitě, aby roztrástil svět na kousičky, dostatečně hlasitě, aby rozpáral samotná vlákna existence, dostatečně hlasitě, aby ji přivedl k šílenství, aby ji přiměl...

„Ne,“ řekla. „Přestaň.“

Překulila se v posteli, ruce přitisknuté k uším tak silně, že bo-
lely. Potřebovala spát, potrebovala spát, ale nemohla, protože ji
nenechal, a teď se slunce znovu šplhalo nad obzor a přinášelo s se-
bou vedro, vlhkost a mouchy. A další pláč, neustálý pláč. Sice byl
květen, ale panovalo nesnesitelné horko, dokonce i tady, ve sta-
rém panském sídle.

Liam ležel vedle ní na zádech, spal jako dřevo, velkou, stupidní
pusu otevřenou, a jeho chrápání znělo jako cirkulárka. Jak může
v tom křiku spát? Jako by se dokázal silou vůle ohlušit. Dokon-
ce i ve chvílích, kdy měla Caitlyn pocit, že přichází o rozum, kdy
mu bušila do hrudi a tahala ho za vlasy a vřeštěla na něj, aby šel
pro miminko, sotva se zavrtěl. Celou dobu to byl jeho nápad a teď
o dítě nejevil nejmenší zájem. Jistě, hrál si s ním, mazlil se s ním,
ale jakmile se Adam rozplakal, s omluvným úsměvem jí ho vrátil.

Chce mámu, řekl pokaždé. Každý syn chce svou matku.

A Adam nepřestával plakat. Zatraceně nepřestával.

Nenáviděla svého manžela. Hergot, tak ho nenáviděla.

A přestože se to zdálo nemožné, dětský křik nabral na inten-
zitě. Byl dostatečně vysoký, aby z něj praskla okna. Aby jí z něj
praskla *lebka*.

„Co?“ vyjekla a přetočila se čelem k postýlce. „Co chceš?“

Odpověděl jí vlhkými, přidušenými výkřiky, tolika, že se ne-
mohl ani nadechnout. Byl rudý, potil se a jeho boubelaté ručičky
se natahovaly ke stropu. Byl tak ubohý. Tak hlasitý a ubohý a...

Tak malý. Byl tak maličký.

Caitlyn vylezla z postele a nenáviděla se za své myšlenky, ne-
náviděla se za to, že nenávidí Adama a že nenávidí Liama a že
nenávidí celý tento průšvih. Miminko za to přece nemohlo, nebo
snad ano? Byl tak maličký, tak mladý. Nemohl za to.

„Ahoj,“ řekla. „Adame, to je v pořádku. To jsem já, maminka.“

Zvedla ho z postýlky – horký, svíjející se, příliš těžký uzlíček –, ale zamotané příkrývky ho držely na místě, takže ho málem upustila. Pral se s ní a jeho křik ji mlátil do tváře jako pěst, znovu a znovu. Dokonce ho ani nedokázala vytáhnout z postýlky, aniž by to podělala. Ani to nedokázala.

„Přestaň,“ řekla, srdce tak vysoko v krku, že ji dusilo. Ze zbytku jejího těla se stal hurikán paniky, protože křik neustával. „Prosím, Adame.“

Pevně ho sevřela, *příliš* pevně, a houpala celým tělem ze strany na stranu, pohupovala se nahoru a dolů na nohách, které jí připadaly jako z papíru.

„Panebože, prosím, přestaň. Nevím, kde je chyba.“

Chyba byla v *ní*. Je to podvodnice. Nemůže být jeho matka, nedokázala to, nebyla na to dost dobrá.

Vydral se z ní vzlyk, téměř zvířecí zvuk. A miminku se najednou zadrhl výkřik v hrdle a jí se z náhlého ticha zatočila hlava. Pohlédl na ni očima, které ještě ani nezačaly získávat svou barvu, drobný pomačkaný obličejíček se snažil rozhodnout, co dělat sám se sebou. Popotáhl, zakňučel a natáhl se po ní. Ukápala na něj její slza – obrovská a horká. Rozechvěle se nadechla. Třásl se jí všechny kosti v těle a cvakaly jí zuby.

„Ahoj,“ řekla. „Ahoj, Adame. Jsi v pořádku, jsi v pořádku. Jsem tady. Maminka je tady.“

Svraštil tvář, jeho tělo se v jejím sevření zkroutilo jako nějaká mimozemská věc a vydral se z něj křik.

„Ne,“ hlesla Caitlyn. „Ne, ne, ne, prosím.“

Hluk, který vydával, byl dostatečně silný, aby ji rozřezal na kousíčky, na krvavé cáry, a ji vyděsila síla jejího vzteku. Upustila

Adama zpátky do postýlky, znovu si přitiskla ruce k uším a zhroutila se na postel.

„Ne, ne, ne, ne,“ opakovala znovu a znovu, její hlas přehlušený dětským křikem. „Prosím, přestaň, přestaň, *přestaň!*“

Mělo to být místo zázraků, místo, kde se jí vyplní všechna přání, a Adam byl její dar od boha. Jak se to mohlo tak pokazit? Je rozbitý. Je rozbitý a ona ho nemůže vrátit, nemůže dělat nic jiného než tu ležet a plakat.

„Vezmi si ho,“ řekla. „Ach bože, prosím, vezmi si ho. Nezvládnou to. Nezvládnou to.“

Místo zázraků.

„Prosím, vezmi si ho. Prosím, vezmi si ho. Vezmi si ho a ukonči to.“

Místo, kde se přání plní.

„Prostě si ho vezmi.“

Proč byla ale tak překvapená, když otevřela oči a spatřila v otevřených dveřích anděla? Ten výjev byl zamlžený jejími slzami a rozmazaný a rozechvělý tím nekončícím, příšerným křikem.

Caitlyn znovu pohlédla na kolébku a její syn jí pohled opětoval. Jeho maličké ručičky se po ní natáhly a nával lásky, kterou k němu cítila, byl obrovský a zlatý a úžasný.

„Počkat,“ hlesla a pokusila se dostat z postele, pokoušela se nedívat na anděla, který se vznášel do místnosti. Nohy měla zamořené do pokrývky a vrchní část jejího těla sklouzla na podlahu. „Počkat, odvolávám to, odvolávám to –“

Ale bylo pozdě. Anděl natáhl své příliš dlouhé paže a svět zčernal.

A to poslední, co Caitlyn Brownová slyšela, i když věděla, že umírá, bylo, jak její syn utichl.

Kapitola první

PÁTEK

ROBBIE KETT SEDĚL ve výslechové místnosti na té nejméně pohodlné židli na světě. Byla pro něj příliš malá, což znamenalo, že měl nepohodlně ohnuté nohy a záda prohnutá způsobem, který mu ztěžoval dýchání. Rána po kulce v jeho hrudi pochopitelně nepomáhala. Bolest se mu zabodávala mezi žebra do citlivé tkáně jeho plic a rozléhala se s každým úderem srdce. Od postřelení uběhlo už několik měsíců, dostatek času, aby noční můry pominuly a vzpomínky vybledly. Ale ten malý úlomek Kee-feovy kulky tam pořád byl, připomínka, jak je život křehký a čas krátký.

Protáhl si záda a bolest se přesunula z hrudi do páteře. Také ho bolela hlava, jediná žárovka v malé místnosti musela mít snad miliardu wattů. Někdo pokryl stěny čmáranicemi pokroucených postav, které na něj zíraly s křivými úsměvy a vykulenýma, nelidskýma očima – komnata sériového vraha, pokud taková někdy existovala. Začala ho bolet bedra a on vstal, jen aby se z otevřených dveří vedoucích na strohou chodbu ozval hlas.

„Prosím, zůstaňte sedět, pane Kette. Nebude to trvat dlouho.“

Kett se posadil zpátky na židli navrženou tak, aby ho z ní bolelo celé tělo. Pohlédl na hodinky a sáhl do kapsy pro telefon, ale zastavily ho něčí kroky. Zatnul zuby a připravil se na nejhorší. Moc dobře si byl vědom toho, jak špatné to bude.

Už jsi tady byl. Jsi dostatečně silný, abys to zvládl.

„Tudy, prosím,“ řekl další hlas.

Dveře se otevřely o něco víc a Kett byl připravený vyslovit Alicino jméno. Ale s tváří, která vypadala jako zadek po výprasku, tam stála *Evie*. Měla na sobě Aliciny staré zelené šaty a šedé punčocháče s dírou na koleni. Do školky školní uniformu nosit nemusela, ale několik posledních týdnů chtěla a zdálo se, že to nikomu nevadí. Její vlasy se uvolnily z drdolu, do kterého je Billie dnes ráno pečlivě učesala, a měla zardělé tváře. Čtyřletá holčička hleděla na Ketta se směsicí vzdoru a paniky v očích, stejným výrazem, který mívala doma, když něco provedla.

Za ní stál pan Clapham, ředitel. Byl to drobný mužík, jehož bezchybně učesané vlasy se bily s jeho špatně uspořádaným obličejem – příliš malý nos a čelo, které vypadalo, že se na něj vejde další pár vodnatých hnědých očí. Kett ho nikdy neměl rád a vzhledem k výrazu v mužově tváři se nedomníval, že by se to mělo změnit.

„Evie?“ řekl Kett a odkašlal si. „Jsem překvapený. Upřímně jsem si myslel, že těmi dveřmi projde Alice.“

Protože to *byla* Alice, kdo těmi dveřmi přinejmenším jednou do týdne procházel, v doprovodu své učitelky, ředitele nebo školní výchovné poradkyně s nekonečnou trpělivostí. Slyšel, že se tomuto prostoru bez oken a o velikosti komory přezdívá Kettův pokoj, a jeho nejstarší dcera tu kopala do stěn tolikrát, že ho překvapovalo, že je namísto zdobení dětskými kresbami raději nevypolstrovali.

„Roberte,“ řekl pan Clapham a dvěma prsty si stiskl nos, ze kterého mu neustále teklo. Stejnou ruku položil Evie na rameno a Kett musel odolávat nutkání z ní strhnout svetřík a na místě ho spálit. „Děkuji, že jste přijel.“

Ředitel procedil ta slova skrz zuby a po těch si pak přejel jazykem, jako by z nich chtěl otřít zbytky. Navedl Evie k plastové židličky naproti Kettovi a záře žárovky se odrazila od jeho širokého čela. Evie se shrbila na židli a Kett vzal její drobnou ruku do obou dlaní a pevně ji sevřel.

„Co se stalo?“ zeptal se jí, ale odpověděl pan Clapham.

„Evie je tady kvůli něčemu, co řekla ve školce. Jejím učitelkám to připadalo extrémně nevhodné.“

„Evie?“ zeptal se Kett, aniž by od dcery odtrhl pohled nebo ji pustil. „Je to pravda?“

„Nemám ve zvyku lhát, Roberte,“ prohlásil pan Clapham. Ředitel se tyčil nad Evie jako strašák a Kett se na něj zamračil. V židli se cítil, jako by mu byly také jen čtyři roky, ale když se pokusil vstát, bodlo ho v zádech. S heknutím se narovnal, dokud neucítil, jak bolest odeznívá.

„Muselo to být něco velmi vážného, když jste mě sem zavolali v...“ Pohlédl na hodinky. „Za deset minut tři. Muselo to být něco, co nemohlo počkat, dokud bych ji nepřijel vyzvednout.“

„Ano.“

„Měl bych zavolat svému právníkovi?“ zeptal se Kett. Pokusil se usmát na Evie, ale nedívala se na něj. Její ruka v jeho se nutkavě sevřela.

„Ne, to nebude nutné,“ odpověděl pan Clapham, smrtelně vážný. Znovu položil vlhké prsty na Evieino rameno a v Kettovi detonoval záblesk hněvu.

„Myslím, že nikam neuteče, *Phile*,“ řekl a tón jeho hlasu se nedal přeslechnout.

Pan Clapham stáhl ruku, zastrčil oba palce do kapes a zahoupal boky jako kovboj z westernu.

„Koukněte, můžeme to urychlit?“ zeptal se Kett. Místnost byla s každým nádechem menší a žárovka zářivější. Kresby na stěnách jako by se mu smály. „Co řekla tak hrozného?“

„Evie, nechceš to svému otci povědět?“ pobídl ji pan Clapham.

Evie zavrtěla hlavou, rty sevřené do pochmurné čáry. Když se tvářila takhle, neexistovala šance, že ze sebe vypraví jediné slovo.

„Proč mi to neřeknete *vy*, *Phile*?“ zeptal se Kett, kterému začínala docházet trpělivost.

Pan Clapham se zhluboka nadechl a jeho husté obočí se svráštilo jako pokrčené prostěradlo.

„Evie nazvala svého učitele, pana Trowbridge, *smradlavým zadkem*.“

Kett ucítil, jak se mu koutky roztahují do úsměvu, ale kousl se do jazyka, aby se zarazil. Znovu si odkašlal, a než promluvil, počkal, až nutkání k smíchu pomine.

„Je to pravda, Evie?“

„Říkal jsem, že nemám ve zvyku lhát,“ odpověděl druhý muž.

„Ptám se *jí*, jestli to je pravda,“ opáčil Kett a lehce Evie stiskl ruku. „Je pan Trowbridge smradlavý zadek?“

Evie se na něj zamračila.

„Nenechá mě sedět vedle Sophie,“ zašeptala.

„Myslím, že vám nedochází, o co tady jde,“ řekl pan Clapham. „Vaše dcera by neměla ve škole používat takové výrazy, obzvlášť ne mířené na učitele.“

„Vidím, že žijete jako v bavlnce, Phile,“ řekl Kett. „Ale existují mnohem horší slova než smradlavý zadek.“

„Můžete to přestat říkat, prosím?“ odpověděl ředitel.

„Přestaneš říkat smradlavý zadek, Evie?“ požádal ji Kett. „Panu Claphamovi se nelíbí, když lidé říkají smradlavý zadek, takže bych byl vděčný, kdybys přestala říkat smradlavý zadek.“

„Přestanu říkat smradlavý zadek,“ prohlásila s úsměvem.

„Není potřeba, aby ti ještě někdy vyšla z úst slova smradlavý zadek, jasné?“

„Pane Kette, mám pocit, že jsme se ne–“

„Smradlavý zadek,“ řekl Kett, pohlédl řediteli do očí a pan Clapham zalapal po dechu, „jsou slova, která už nikdy nevyjdou z úst Evie Kettové.“

„Nikdy neřeknu smradlavý zadek,“ zahihňala se Evie.

„Můžu si s vámi promluvit o samotě?“ požádal ho pan Clapham, vzteky bez sebe.

Kett vstal a zavrčel, jak se mu do hrudi znovu zabodla bolest. Jeho tvář lemovaly jizvy z nespočtu potyček, tapiserie násilí, a pan Clapham ukročil vzad. Kett otevřel náruč a Evie se do ní rozběhla. Zvedl si ji na hrudník, bez dechu bolestí.

„Ne, Phile, nemůžete,“ řekl ochraptěle. „Právě teď byste se mnou o samotě být nechtěl, to vám můžu zaručit. Upřímně, začíná mě to tady štvát.“

„Roberte –“

„Chápu, že vám Alice dělá problémy. Chápu, že mě nejspíš nemáte rád. Ale Evie je hodná holka, školku miluje a nezaslouží si, abyste ji sem odvedl jen proto, že řekla pár slov, nad kterými by se nezačervenal ani slon Elmer.“

„Já vás ne–“

„Neposloucháte mě,“ přerušil ho Kett. „To já vím, což je důvod, proč se vám snažím pomoci. Podíval jste se poslední dobou ven, Phile? Viděl jste, co se tam děje? Víte, jak je to zlé? *Tohle* není zločin. *Tohle* není špatnost. Můžu vám slíbit, že moje dcera už panu Trowbridgeovi nic neřekne, že ne?“

Evie zavrtěla hlavou.

„A omluví se mu, že ano?“

Tentokrát trochu zaváhala, ale po vteřině nebo dvou přikývla.

„Ale Phile, pokud si mě sem znovu zavoláte a posadíte ji přede mě, doufám, že to bude kvůli něčemu mnohem závažnějšímu. Jasně?“

Pan Clapham ztěžka polkl, jako by zhltl živou žábu.

„Je to všechno?“ zeptal se Kett.

„É, ano,“ řekl druhý muž, ukročil stranou a zamával rukama směrem ke dveřím, jako by hořely. „Jen se nezapomeňte odhlásit. A příště možná zavoláme Eviině matce.“

Tomu se Kett zasmál.

„Buďte rád, že jste to neudělali,“ řekl. „Pěkný den, Phile.“

Vyšel z místnosti a nadechl se tak zhluboka, že se s ním roztančila chodba. Evie na něm visela, těžší, než by měla být, ale rozhodně ji nehodlal vracet na zem. Prošel dveřmi na recepci, a jen co byli z doslechu, usmál se na ni.

„Ten chlap je obrovský smradlavý zadek,“ prohlásil a Evie propukla v smích, který zněl jako ptačí zpěv.

Kett kývl na sekretářku a stiskl tlačítko na automatických dveřích. Teplý den ho vytáhl na hřiště. Vzduch byl plný květů a slunce – natolik, aby bolest v jeho hrudi trochu polevila. Léto přišlo letos dřív a v plné parádě. Postavil Evie na zem, klekl si k ní a odhrnul jí ze zpoceně tváře pramen vlasů. Zdálo se, že má ještě víc

pih, než když ji tu ráno vysazoval. Její modré oči vypadaly širé jako samo nebe a on si dopřál chvíli na to, aby ji obdivoval.

„Nenadávej svým učitelům, prosím,“ řekl. „Mám dost problémů s tvou sestrou. Potřebuju, abys byla ta hodná, dobře?“

„Promiň,“ omluvila se upřímně.

„To je v pořádku,“ řekl. „Jsi skvělá a nenech si namluvit nic jiného.“

Pomalu vstal, jako polámaná loutka.

„Pojďme pro ostatní. Mám chuť na pizzu.“

„Já taky!“ prohlásila Evie, vzala ho za ruku a doslova ho odtáhla k učebnám třetí třídy. Děti utíkaly na hřiště a vydávaly takový hluk, že mu chvíli trvalo, než postřehl zvuk *Mexického kloboukového tance* vřeštící z kapsy jeho kalhot. Vytáhl mobil a spatřil neznámé číslo.

„Běž se podívat, jestli už jde,“ pobídl Evie a sledoval, jak pe-láší k oknu Aliciny učebny. Přijal hovor a zvedl si mobil k uchu. „Tady Kett.“

Nádech, hluboký a zlomený.

„Haló?“ řekl Kett a natočil hlavu od davu, aby lépe slyšel.

Další nádech, hraničící se vzlykem. V pozadí slyšel hudbu, nějaký sbor.

A v tu chvíli to věděl. Nějak i po té době věděl, kdo to je.

„Mami?“

Třetí nádech. Kettovi naskočila husí kůže a ztuhl napětím.

„Roberte,“ řekla Mary Kettová. Při zvuku jejího hlasu jako by byl den najednou příliš jasný a temný zároveň, jako by se v nebi něco rozbilo. „To jsem já. Potřebuju... potřebuju tvou pomoc.“

Kapitola druhá

„A BUĎTE NA SEBE HODNÉ!“

Kett zakřičel ta slova zadními dveřmi, přestože moc dobře věděl, že zbytečně. Alice sprintovala do zadní části zahrady a k hrudi si tiskla misku jako Glum s Jedním prstenem. Sotva Evie udělala dva kroky, podařilo se jí tu její upustit a lentilky se rozsypaly na zem. Moira se do nich v mžiku pustila, přičemž rozsypala ty svoje a obě děvčata začala vřeštět.

„Buďte hodné!“ zakřičel znovu.

Zavřel dveře a nechal je, aby si to mezi sebou vyřešily samy. Dům ho téměř mateřsky objal tichem a klidem. V pátky byla Billie nejvíce zaneprázdněná, protože ráno měla svou skupinu – na první pohled malování, ale všechny účastnice prožily příšerná traumata – a odpoledne dělala dobrovolnici v potravinové bance. Začala mluvit o tom, že se vrátí do práce, což bylo jen dobře, protože Kett byl pořád nezaměstnaný.

Vykoukl z okna, aby se ujistil, že se holky navzájem nevráždí. Vraždily, ale byl příliš unavený, aby se tím zabýval. Místo toho zamířil ke stolu. Čekal tam na něj jeho mobil, ale ani když s námahou usedl do křesla, nedokázal se přimět ho zvednout. Nedokázal se přimět jí zavolat zpátky.

Byl to takový šok, slyšet její hlas. Tak ho to zaskočilo, že vyhrkl nějakou výmluvu a bez rozloučení zavěsil.

Mary Kettová.

Prvních dvacet let jeho života byla jeho matka a dalších dvacet byla duch. Vypařila se z povrchu zemského a nezbylo po ní nic než občasná pohlednice a telefonát, a po chvíli ani to. Věděl, že žije, protože čas od času vyhledal její jméno v systému, ale nemluvil s ní skoro dvě desetiletí.

A teď potřebovala jeho pomoc.

Zvedl mobil, zapnul ho a otevřel seznam hovorů. Volala mu z pevné linky a on poznával kód oblasti. Thetford. Jen čtyřicet minut odsud. Věděl, že z Norfolku nikdy neodešla, ale něco na skutečnosti, že byla tak blízko, ho rozčílilo. Celou tu dobu, po tom všem, čím si jako rodina prošli, se ani jednou neukázala.

Zavřel oči a najednou ucítil vanilku – mýdlo, které vždycky používala. Taký sprej na vlasy – když byl dítě, dům ho býval plný. Ta vůně byla tak silná, tak skutečná, že oči zase prudce otevřel v očekávání, že ji spatří stát přímo před sebou. Ale byl tam jen dům, zalitý slunečním světlem, ve kterém se před oknem vznášela třpytivá zrnka prachu. Kettovi v hrudi divoce bušilo srdce. Položil na něj ruce a lehce zatlačil.

Protože když myslel na mámu, neubránil se myšlenkám na svého otce.

Na ten den, kdy ho našel. A den, kdy ho pohřbili.

Zmáčkl číslo palcem a se zatajeným dechem počítal vyzvánění. Jedna, dvě, tři, čtyři.

Někdo na druhém konci s cvaknutím zvedl sluchátko, ale hlas, který se ozval, mámě nepatřil. Byl to muž, jehož pozdrav zněl jako psí štěknutí.

„Ano?“

„Ech,“ vydechl Kett nádech, který zadržoval. „Sháním Mary Kettovou. Právě mi volala.“

„Kdo jste?“ zeptal se muž, ale Kett neodpověděl. Muž si tiše odfrkl a znovu se ozval jeho hlas, tlumený a starý. „Mary, to je pro tebe.“

Dodal něco dalšího, ale Kett mu nerozuměl. Ozvalo se šustění, jak muž telefon předal.

„Roberte?“

Až do chvíle, než vyslovila jeho jméno, cítil vztek. Pak ho zalilo něco jiného, něco hlasitého, temného a intenzivního. Zamrkal a ucítil slzy v očích a dusivou váhu všech těch let.

„Mami,“ zachraptěl. Odkášlal si, protože netušil, co říct.

„Vím, že to je... vím...“

V telefonu to zapraskalo jako odpálená rachejtle. Kettovi vyskočilo srdce až do krku a usadilo se tam jako cihla. Otevřel ústa, ale nedostal ze sebe ani slovo.

„Jsi tam?“ zeptala se Mary.

„Jsem,“ řekl Kett.

Hlas toho muže, nesrozumitelný, ale naléhavý.

„Potřebujeme tvoji pomoc,“ řekla, rychle a úsečně jako vždycky. Viděl ji před očima, jak si ji představoval posledních dvacet let: malá, štíhlá, s krátkými, upravenými a zalakovanými vlasy. Vždycky nosila brýle s průhlednými obroučkami, a pokaždé, když se zastavila, aby chytila dech, nábožně je čistila lemem dlouhých šatů.

„Jsem v *pořádku*,“ řekl Kett trochu jízlivěji, než zamýšlel. „Děkuju za optání.“

Mary polkla a popotáhla. Kett znovu zaslechl hlas toho muže, jako by na ni z druhé strany místnosti křičel pokyny.

„*Dělám to*,“ zasyčela a Kett v jejím hlase postřehl váhání a stud. Nechtěla s ním mluvit, došlo mu. Někdo jiný ji o to požádal.

V žaludku mu vyrašilo semínko paniky. Vybavil si Keefea se zvednutou zbraní.

Budou se objevovat znovu a znovu. Nikdy tě nenechají jít.

Hollenbeck. Byl to on? Dostali se k jeho matce?

„Co se děje?“ zeptal se.

„Jsi pořád u policie, Roberte?“

„Ne,“ řekl a měl dojem, že máma vzlykla. „Proč?“

„To jsem... ráda,“ řekla Mary hystericky. „Něco se stalo. Něco... teď ti to říct nemůžu. Přijedeš?“

„Za tebou?“ zeptal se Kett.

„Ano. Hned. Prosím.“

Přestože to bolelo, Kett vstal z křesla.

„Mami, neozvala ses mi skoro dvacet let a teď mi z ničeho nic voláš a dožaduješ se, abych přijel. Co chceš, abych ti řekl?“

„Já...“

Žádná odpověď, jen suché polknutí. Kett se přinutil několikrát zhluboka nadechnout. Holky venku dojedly lentilky a skláněly se nad něčím v zarostlém záhonu.

„Řekni mi, o co jde,“ požádal ji.

„Nemůžu. Nemůžu ti to říct do telefonu. Ale ráda bych tě viděla. Potřebuju tě vidět. Můžeš přijet sem na sever? Dneska?“

„Na jih,“ opáčil Kett. „Jsem zpátky v Norwichi.“

Uslyšel, jak lapá po dechu, jako by se s ní podělil o neuvěřitelnou novinku.

„Jsi blízko. Mohl bys dorazit odpoledne.“

„Mohl,“ řekl. „Ale nedorazím. Mám život, mami, nemůžu všechno nechat jen proto, že...“

Zarazil se, protože ta samá slova jí řekl, když ji viděl naposled, když spolu stáli ve dveřích katedrály. Tehdy také bylo jaro, začátek milénia. Požádala ho, aby se tam s ní setkal, hned po zkoušce jejího sboru, a řekla mu, aby nešel k policii.

Mám život, mami, nemůžu všeho nechat jen proto, že mě o to požádáš. Je to moje volba.

Ucítil, jak se s ním zhoupala realita, jako by se kolem něj sevřely čelisti času. Jako by se znovu ocitl v tom okamžiku, jako by byl znovu mladík, nad hlavou mu vrkali holubi, v pozadí se smály děti vycházející ze školy a tvář jeho matky byla zkroucená hněvem.

Tak to udělej. Udělej to pro svého stupidního otce. Ale až se všechno pokazí, nechod's pláčem za mnou.

S pláčem za ní nepřišel. Vlastně už s ní znovu nepromluvil, dokonce ani když se to všechno příšerně pokazilo.

Zvenku se ozval smích. To, co holky sledovaly, teď bylo na špičce Alicina prstu a všechny se nad tím skláněly. Kett doufal, že to je beruška nebo mravenec, a ne holubí trus.

„O něčem s tebou musím mluvit, Roberte,“ řekla Mary. „Něčem naléhavém. Nepočká to.“

Kett měl pocit, že znovu slyší hlas toho muže, ale nebyl si jistý.

„Požádal tě někdo, abys mi zavolala? Někdo, koho neznáš?“

„Někdo, koho neznám? Samozřejmě že ne, Roberte. Žádám tě já.“

Jeho matka byla všechno možné, ale nikdy ji nepovažoval za lhářku.

„Je to naléhavé,“ zopakovala. „Nepočká to.“

Málem odmítl, málem zavěsil. Ale něco ho zastavilo. Znovu ucítil vanilku, mýdlovou vůni, která plnila dům každé odpoledne, když se vrátil ze školy. Přivítala ho strohým úsměvem a rychlým,

kostnatým objetím. Mary Kettová nikdy láskou nepřekypovala. Vždycky byla napjatá, přísná a odtahitá.

A vždycky tam pro něj byla. Když měl špatné období. Když to s jeho otcem začalo jít z kopce a když zemřel. Vždycky tam byla.

Až do dne, kdy najednou ne.

Holky s nadšeným křikem utíkaly zahradou. Babičku nikdy nepoznaly, ačkoliv se na ni často ptaly. Možná existuje šance to napravit. Mary Kettová je všechno možné, pomyslel si znovu, ale taky je jeho vlastní krev.

„Přijedu,“ řekl. „Dej mi adresu a ráno dorazím.“

„Nemohl bys přijet dnes večer?“ zeptala se.

„Ne. Ráno.“

Muž něco tlumeně odpověděl a jeho matka popotáhla.

„Je to komunita zvaná Whytetail,“ řekla. „Tam nás najdeš.“

„Jaká ulice?“ zeptal se Kett.

„Je tu jen jedna. Já... najdeš mě v kostele.“

Samozřejmě.

Znovu polkla a Kett čekal.

„Sbohem, Roberte.“

A byla pryč.

Kett upustil mobil na stůl právě ve chvíli, kdy se otevřely zadní dveře a holky vdusaly dovnitř. Alice se prohnala kolem Moiry a shodila ji na zem. Kett pomohl své nejmladší dceři na nohy a všechny se začaly dožadovat jeho pozornosti.

„Je úžasný!“ prohlásila Alice. „Tati, podívej.“

„Je pichlavý,“ dodala Evie a pokusila se vzít něco z ruky své starší sestry. „Chci mu ho ukázat.“

„Našla jsem ho já.“ Alice vykřikla a strčila ruku Kettovi do obličeje. Při pohledu na to, co na ní sedělo, ucouvl.

Roháč, s krovkami černými jako noc, pokroucený a polámaný a velice mrtvý.

„Nehýbal se,“ řekla Alice.

„Spí,“ prohlásila Evie.

„Pí,“ dodala Moira a dloubla do něj. „Bud' se.“

„Myslím, že bychom ho měli vrátit ven,“ navrhl Kett.

„Ne, postavím mu domeček,“ odsekla Evie. „Z lega.“

„Jdeme stavět!“ zavřískla Alice a rozběhla se z kuchyně. Evie jí byla v patách a Moira se kroutila v Kettově náruči, dokud ji nepustil. Sledoval, jak za nimi utíká, myslel na svou mámu a černého, tlustého brouka v ruce své dcery.

Je to naléhavé. Nepočká to.

Na znamení samozřejmě nevěřil.

Ale tohle vypadalo jako zlé.

Kapitola třetí

SOBOTA

„URČITĚ TO CHCEŠ UDEĽAT, Robbie?“ zeptala se Billie, když nastoupila do volva na sedadlo spolujezdce a zabouchla za sebou dveře. Otočila se, aby zkontrolovala děti, které se vzadu dohadovaly, a pak se připoutala. Když Kett neodpověděl, položila mu ruku na paži.

Letos si nechala medové vlasy odrůst – jen trochu, ale vypadala jinak. Byly stejně dlouhé jako v době, kdy se seznámili, jako by se uzdravovala návratem do minulosti. Taky na sobě měla své modré šaty, ty samé, které měla na obrazovce jeho mobilu, když bylo všechno úplně jinak. Katastrofa loňského roku samozřejmě nikdy úplně nezmizela. Prasák tam pořád bude. Hollenbeck tam pořád bude. Ale Kett už je neviděl. Když pohlédl na Billie, viděl jen ženu, do které se beznadějně zamiloval.

„Co?“ zeptala se s úsměvem.

„Jen ty,“ odpověděl. Zatahal za límeček svého černého svetru. Už teď mu bylo horko. Přemítal, jestli si neměl místo džínů a polobotek raději obléct kraťasy a tenisky, ale už se nehodlal vracet dovnitř.

„A ony,“ řekla Billie, která ho špatně pochopila. „Tvoje máma neví, co se na ni řítí.“

„*Jaké to mám krásné vnučky,*“ zakrákal vysokým hláskem. „*Ááá, sundejte je ze mě!*“

„*Proč mi tahle kradе kabelku?*“ dodala Billie.

„*Proč mi ta malá prdí na hlavu?*“ řekl Kett.

„*Kolikrát může jít tahle kadit?*“

A oba se rozesmáli.

„O čem to mluvíte?“ zeptala se Alice a naklonila se do mezer mezi sedadly.

„O ničem,“ řekl Kett. „Je činčila určitě v kleci? Nechci, aby zase všem okousala boty.“

„Jo,“ řekla Alice, ale nezněla příliš přesvědčivě. „Kam to vlastně jedeme?“

„Jak jsem říkal, je to jen výlet. Nebude to na dlouho.“

„Můžu si půjčit tvůj mobil?“

„Nevzala sis iPad?“

„Na *Roblox* musím být připojená k internetu,“ vysvětlila, „iPad nefunguje.“

Málem řekl ne, ale rozhodl se, že ta bitva mu za to nestojí. Vytáhl mobil, otevřel aplikaci a podal jí ho.

„Já ho chci!“ dožadovala se Evie.

„Já ho chci!“ zopakovala Moira.

„Ticho,“ okřikl je. „Můžete se střídat. A pokud budete hodné, možná tam na vás čeká dort.“

„Dort!“ vykřikla Moira a usmála se.

„Upekla ti máma někdy dort?“ zeptala se Billie, když Kett vycouval s volvem z parkovacího místa.

„Ne. Ale za dvacet let se toho může hodně změnit.“

Projel jejich úzkou ulicí a zajel do provozu. Desátá hodina dávno minula a většina aut stála ve frontě na druhé straně silnice, kde bojovala o sobotní parkovací místa. Co nejdřív sjel z vnitřního silničního okruhu a proklíčkoval tichými rezidenčními ulicemi až k silnici A11. Svět shodil zimní kabát a úplně přeskočil jaro. Asfalt se třpytil a teplota na palubní desce už teď hlásila devatenáct stupňů. Navzdory tíživému pocitu v žaludku z pomýšlení, že znovu uvidí svou matku, se cítil zvláště optimisticky.

„Myslíš, že se změnila *ona*?“ zeptala se Billie přes hukot pneumatik a drnčení starého volva.

Otevřel ústa k odpovědi, ale pak si uvědomil, že žádnou nemá. Uplynulo tolik času, že si vlastně ani nepamatoval, jaká jeho máma byla. Nevěděl, kolik jeho vzpomínek je skutečných, a kolik si vymyslel v letech, které následovaly po jejich posledním setkání. Ale některé věci zapomenout nemohl.

Některé věci také nemohl odpustit.

„Ne,“ řekl po chvíli. „Nemyslím, že by se změnila. Někteří lidé se zkrátka nemění, že ne?“

„Doufám, že ona ano,“ prohlásila Billie, bosou nohu vklíněnou do rohu mezi palubní deskou a dveřmi a hlavu opřenou o koleno. Billie jeho matku nikdy nepotkala, samozřejmě, ale slyšela historky. „Kvůli tobě. A kvůli nim.“

Kett pohlédl do zpětného zrcátka a spatřil Alici, jak se snaží udržet mobil z dosahu Moiríných ručiček, a Eviiny velké oči plné krajiny, kterou míjeli. Neřekl jim, s kým se setkají, protože nechtěl, aby si dělaly velké naděje. Babičky mají být zábavné a láskyplné. Pokud Mary něčím z toho bude, pak jim řekne, kdo je. Pokud nebude, pak bude lepší, když jim nezlomí srdce.

On už srdce jednou zlomené měl. Nebyl si jistý, zda by mu mohla ublížit znovu.

„Ale je fajn dostat se z města,“ řekla Billie. Zapnula rádio a nahladila stanici *Future FM*. Zpíval Jimi Hendrix a ona zesílila zvuk a oběma rukama si poklepávala na kolena.

„To je,“ přisvědčil Kett. A *bylo*. Norwich jim od chvíle, kdy se sem loni přistěhoval, neposkytl právě šťastné vzpomínky a na jízdě po dvouprouté silnici se sluncem pražícím do oken bylo něco osvobozujícího. Cítil se *volný*. Cítil slunce i ve svém nitru a šlápl na plyn a auto zrychlilo na sto deset kilometrů za hodinu. Hendrix nahradili Foo Fighters a pak kapela, kterou neznal, ale děti ano a všechny tři začaly falešně výt. Bille se na něj usmála a on jí úsměv oplatil. Na přeludech, které se vlnily nad silnicí, a na tekutém slunečním světle, které se shromažďovalo na žlutých polích, bylo něco téměř snového. Měl pocit, jako by do Thetfordu dorazili příliš brzy, jako by se prosmýkli časem nebo jako by se probudil ze stoletého spánku.

„Whytetail?“ ukázala Billie na sešlou ceduli za výjezdem z Thetfordu. Kett se zamračil a pohlédl na navigaci, která jim říkala, aby pokračovali v cestě na jih. Na odbočení bylo příliš pozdě a on pokračoval po silnici, která se vinula mezi krajnicemi plnými květin, kolem rozkvetlých luk a lesů, které jako by hrdě dmuly hrud'. Takovou krajinu neviděl, ani nepamatoval, lapenou v šíleném sevření jara. Připadalo mu, jako by žil v jedné dlouhé, nepřerušované zimě.

Další ceduli našli o pár minut později a i tato byla v rozporu s navigací. Ignoroval své instinkty a následoval obrazovku, která ho vedla širokou zatáčkou a přes nízký most.

„Už tam skoro jsme?“ zeptala se Evie. Když se Kett ohlédl, spatřil, jak se svíjí.

„Říkal jsem ti, aby sis zašla na záchod, než pojedeme,“ řekl.

„Šla jsem.“

„Nešla,“ praskla ji Alice.

„Šla!“ odsekla. „Hovínko nevyšlo. Vrátilo se dovnitř.“

„Vrátilo se *dovnitř*?“ zeptal se Kett a vyměnil si pohled s Billie.
„Jak?“

„Tak!“ odpověděla s rudými tvářičkami.

Před výslechem ji zachránila další cedule, která hlásala WHYTE-TAIL, JEĎ OPATRŇ. Bylo těžké ji neposlechnout, protože hned za cedulí ležel retardér velikosti Sněžky a volvo přes něj přeskočilo dřív, než měl Kett šanci zpomalit.

„Myslím, že to z tebe vyrazilo to hovínko zase ven,“ zachechtala se Alice. Evie ji praštila, čímž odstartovala salvu křiku a facek.

„Dost!“ okřikl je Kett. „Jsme tady.“

Obě strany ulice lemovaly nové domy z červených cihel a bungalovy s bílou fasádou, které ustoupily trafice, řeznictví a kavárně. Na úzkých chodnicích se tísnilo několik lidí, staré ženy s vozíky a děti kličkující na kolech. Kett zpomalil téměř do kroku a prohlížel si střechy, ale žádný kostel neviděl. Ve skutečnosti nebylo vidět vůbec nic a po necelé minutě minuli další ceduli s nápisem DĚKUJEME ZA NÁVŠTĚVU.

„Zvláštní,“ řekl a ujel další kilometr, než našel polní cestu, na které se mohl otočit. Vyrázil stejnou cestou zpátky, se sluncem v očích, a zastavil vedle malého obchodu. Nad dveřmi visel nápis ZMRZLINA ALGIDA a skřípěl ve vánku, který Kett navzdory otevřenému oknu necítil. „Vydržte.“

„Zmrzlina!“ vykřikla Evie a sestřička její slova jako ozvěna zopakovala.

„Uvidím, co se dá dělat.“

Otevřel dveře, vystoupil do vedra a počkal, až projde smějící se rodina. Pak vešel do obchodu. Byla to typická vesnická trafika, se zaprášenými regály přecpanými vším možným a vzduchem plným vůně starého papíru a něčeho dalšího, nahnílého. Za pultem stál stařík a povytahoval si vybledle zelené manšestráky, které na něm vypadaly příliš velké. Přes špinavě bílou košili měl oblečenou volnou vestičku a na jeho tváři bylo něco, co působilo stejně vytahaně. Muselo mu být k osmdesáti a z každého jeho pohybu číselo bolest. Když Kett kráčel k pokladně, uvědomil si, že zápach vychází z muže, jako by se od Vánoc nemyl.

„Zdravíčko,“ řekl s unaveným kývnutím. Měl silný norfolkský přízvuk. „Ztratil jste se?“

„Jak to víte?“ zeptal se Kett.

„Umím číst tváře a vaše je ztracená. Nechte mě hádat, hledáte Whytetail.“

„Kostel?“

„Jste na špatném místě,“ řekl muž a otřel si ubrouskem vlhké oči.

„Tohle není Whytetail?“

„Teď ano, ale vždycky nebyl. Jestli vám jde o kostel, pak hledáte starou vesnici. Míli rovně za nosem, ale kvůli řece se musíte vrátit. Odbočte vlevo, není to daleko.“

„Určitě?“ zeptal se Kett a starý muž přikývl, až se mu nafoukla brada.

„Moc tam toho nenajdete. Sto let už tam nic není. Jen kostel a starý Cliffordův dům a mlýn, pokud jste ochotný vydat se do divočiny. Nic moc, pokud tedy nehledáte tu komunu?“

„Komunu?“

„Některý lidi to tak nazývají, jiný nejsou tak laskavý. Tak či onak, pokud hledáte ty lidi a jejich falešnou studnu – pardon, *szatou* studnu –, tak se otočte zpátky a dejte se vlevo.“

„Díky,“ řekl Kett. Přejel pohledem regál s čokoládovými tyčinkami a popadl Twix, ale zase ji upustil. Roztála, její obsah byl tekutý.

„Tři za cenu dvou,“ řekl muž.

„To si nechám ujít.“ Kett zaklepal prsty o pult a pak se otočil k odchodu. „Zpátky a doleva?“

„Ano,“ přikývl muž. „A mějte se před tou sebrankou na pozoru.“

Kett se zastavil a ohlédl se. Muž si znovu otíral oči kapesníčkem a jeho tvář vypadala, jako by maso klouzalo z kosti.

„Proč?“ zeptal se.

„Pobožní šílenci.“

Když bylo jasné, že víc neřekne, Kett vyšel z obchodu na slunce. Billie na něj zírala z auta a děti hleděly ze tmy vykulenýma, jasnýma očima. Vypadalo to, jako by uvnitř volva panovala noc a slunce ještě nevyšlo, a on se z nepochopitelného důvodu zachvěl. Otevřel dveře, nastoupil a setřel si přitom z paži husí kůži.

„Co?“ zeptala se Billie, která v něm jako obvykle dokázala číst jako v otevřené knize.

„Nic.“

„Zmrzlina?“ zeptala se Alice a zvedla zrak od jeho mobilu.

„Žádnou neměli.“

Kett nastartoval a sjel zpátky na silnici. Ulicemi chodili ti samí lidé a zdálo se, že všichni sledují, jak odjíždí. Ucítíl na paži Billieinu ruku, jemné stisknutí.

„To nic,“ řekl. „Špatná vesnice.“

Vrátil se směrem, kterým přijeli, a na první odbočce se dal vlevo. Silnice byla delší než jednu míli a jedinou známkou života byl

osamělý statek. Po době, která se zdála jako věčnost, znovu odbočil a zajel do stínu stromů. Cesta tady vypadala, jako by ji ostřeovalo královské letectvo, byla posetá obrovskými dírami a děti v zadní části auta skákaly jako krtci v arkádové hře. Všechny naříkaly a smály se, a když opět vyjeli na slunce, tváře jim zářily.

Kett zamrkal. Den byl příliš jasný, jako by je chtěl oslepit před tím, co leželo před nimi. Cedule hlásala, že znovu vjeli do Whyte-tailu, a on měl zprvu dojem, že nějak dojel do té samé vesnice. Ale domy tu byly dávno mrtvé, některé ztrouchnivělé na obvodové zdi, jiné ohořelé. Kett zpomalil, zajel za roh a spatřil řadu obchodů. I ty byly vykuchané, jen kostlivci trčící z rozhrabaných hrobů ostružiníků a vysoké trávy. Jakmile projeli kolem, ptáci zmizeli v přerostlých zahradách a rozhostilo se ticho.

„Kde to jsme?“ zeptala se Billie. I její úsměv se rozplynul, další vyplašený ptáček. Děti se utišily a všechny zíraly z oken.

„Nelíbí se mi to tu,“ prohlásila Alice.

„Mně taky ne,“ řekl Kett.

Slunce pořád pánilo, nebe bez jediného mráčku, ale z něčeho v nehybnosti vesnice, v její pohádkové špíně, mu naskakovala husí kůže. Jel pomalu prázdnou ulicí a kolem dalšího publika pokroucených stromů. Vzápětí šlápl na brzy tak prudce, že velké auto s poskočením zastavilo na místě.

Před nimi stál kostel, který na tak malou vesnici působil až příliš obrovsky. Kámen, ze kterého byl postavený, vypadal proti jasnému dni téměř černý. Stín jeho tupé, hranaté věže líně ležel na silnici a natahoval se po autu.

A v tom prstu temnoty stála, jako by věděla, že co nevidět dorazí, Mary Kettová.